

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου:

«Ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἥλων καί βάλω τόν δάκτυλόν μου εἰς τόν τύπον τῶν ἥλων καί βάλω τήν χεῖρα μου εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ οὐ μή πιστεύσω».

Μία ὁμολογία ἀμφιβολίας εἶναι οἱ λόγοι τοῦ ἐορταζομένου σήμερα ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ. Μία ὁμολογία ἀμφιβολίας στούς λόγους τῶν μαθητῶν Κυρίου, πού ἦταν παρόντες, ὅταν ὁ Χριστός ἐμφανίσθηκε ἀναστημένος.

Μία ὁμολογία ἀμφιβολίας στή διαβεβαίωση τοῦ Πέτρου καί τοῦ Ἰωάννου ὅτι εἶδαν κενό τό μνημεῖο ὅπου ἐτάφη ὁ διδάσκαλός τους. Μία ὁμολογία ἀμφιβολίας στή μαρτυρία τῶν μυροφόρων γυναικῶν, στή μαρτυρία τῶν μαθητῶν πού τόν εἶδαν καί συνομίλησαν μαζί του στόν δρόμο πρὸς τοὺς Ἑμμαοὺς.

Τόσοι πολλοί τόν διαβεβαίωσαν ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, ὅπως τοὺς εἶχε ἤδη πεῖ, ἀλλά ὁ Θωμᾶς δέν ἠθέλε νά πιστεύσει. Ἦθελε νά δεῖ μέ τὰ μάτια του τόν τύπο τῶν ἥλων καί νά βάλει τόν δάκτυλό του στίς πληγές πού εἶχαν ἀφήσει τὰ καρφιά στά χέρια του καί ἡ λόγχη πού τρύπησε τήν πλευρά του, προκειμένου νά πιστεύσει.

Τρία χρόνια μαθητείας κοντά στόν Χριστό, τρία χρόνια ἄκουε τόν διδάσκαλό του νά ρωτᾷ τοὺς ἀνθρώπους πού τόν πλησίαζαν ἐάν ἔχουν πίστη, καί ἐπαινοῦσε ὅσους τή διέθεταν, ἀλλά ὁ ἴδιος φαίνεται νά μὴν πιστεύει, φαίνεται νά μὴν τοῦ ἀρκοῦν τὰ λόγια, ἀλλά νά θέλει καί χειροπιαστὲς ἀποδείξεις.

Ζητᾷ νά βάλει τόν δάκτυλό του στόν τύπο τῶν ἥλων, ζητᾷ νά ἀγγίξει τή λογισμένη πλευρά τοῦ Κυρίου γιὰ νά πιστεύσει. Καί ἡ ἀπαίτησή του γίνεται δεκτή. Ὁ Κύριος ἀνταποκρίνεται στό αἶτημα τοῦ μαθητοῦ του καί ἀπαντᾷ στά ἐρωτήματα τῆς ψυχῆς του.

Γιατί ἡ ἀμφιβολία καί ἡ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ εἶναι ἔκφραση τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας· καί ὁ Χριστός, πού δέν ἀπέρριψε τόν Πέτρο γιὰ τήν ἄρνησή του, δέν μπορεῖ νά ἀπορρίψει τόν Θωμᾶ γιὰ τήν ἀμφιβολία του.

Σπεύδει νά ικανοποιήσῃ τό αἶτημά του γιὰ νά δώσει τόσο σέ αὐτόν ὅσο καί σέ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀνά τοὺς αἰῶνες θὰ ἀμφιβάλλουν ὄχι ἀπὸ ἀπιστία ἀλλὰ ἀπὸ ἄγνοια ἢ ἀδυναμία, μία ἀπάντηση. Σπεύδει νά ικανοποιήσῃ τό αἶτημά του γιὰ νά δείξει τήν ἄμετρη ἀγάπη του πρὸς τό πλάσμα του.

Γιατί πῶς ἦταν δυνατόν αὐτός πού ἔλαβε «δούλου μορφήν» καί ἔκρυσσε τό μεγαλεῖο τῆς Θεότητός του μέσα στό χοϊκό ἔνδυμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως γιὰ νά σώσει τό πλάσμα του, νά μὴν θελήσῃ νά τό ἀποκαλύψει γιὰ νά τό ἐλκύσει κοντά του.

Πῶς ἦταν δυνατόν νά μὴν θελήσῃ ὁ Χριστός νά διδάξῃ στό πρόσωπο τοῦ δυσπιστοῦντος μαθητοῦ του γιὰ μία ἀκόμη φορά τοὺς ἀνθρώπους ὅτι τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατο γιὰ Ἐκεῖνον καί ὅτι ἡ ἀνάσταση γιὰ τήν ὁποία τοὺς μίλησε εἶναι μία χειροπιαστή πραγματικότητα.

Γι' αὐτό καί ὁ ἱερός εὐαγγελιστής δέν ἀποσιωπᾷ τό ἐρώτημα τοῦ Θωμᾶ, δέν καλύπτει τήν ἀμφιβολία του, δέν δικαιολογεῖ τήν ἀπιστία του, ἀλλὰ τήν προβάλλει ὡς παράδειγμα καλῆς ἀπιστίας καί ἀγαθῆς ἀμφιβολίας πού ὁδηγεῖ ὄχι στήν ἀπόρριψη ἀλλὰ στήν πίστη.

Γι' αὐτό καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐπαινεῖ τήν ἀμφιβολία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ καί τόν προτρέπει νά συνεχίσει νά ἐπιμένει, γιὰ νά ἐνισχυθεῖ ἡ δική του πίστη. «Ἐπίμεινον, ὦ Θωμᾶ, ... ἵνα σοῦ βλέποντος, ἐγὼ βεβαιωθῶ τήν ψυχὴν ... σοῦ γάρ ἀπιστοῦντος, ἐγὼ πιστεύειν διδάσκομαι».

Συνέχισε νά ρωτᾷς, γιατί ἡ δική σου ἀπιστία, εἶναι γιά μένα μάθημα πίστεως.

Μάθημα πίστεως εἶναι καί γιά μᾶς, ἀδελφοί μου, ἡ ἀμφιβολία καί ἡ ἀπιστία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, πού τιμοῦμε σήμερα ἐδῶ στόν ναό τῶν ἁγίων καί πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου.

Μάθημα πού θά πρέπει νά μᾶς διδάξει νά μὴν κρατοῦμε τούς λογισμούς καί τίς σκέψεις τῆς ἀμφιβολίας καί τῆς ἀπιστίας στήν ψυχή μας, οὔτε νά παρασυρόμεθα ἀπό αὐτές πού διατυπώνουν ἄλλοι ἄνθρωποι γύρω μας, ἀλλά νά τά ἀναθέτουμε στόν Θεό μέ ἐμπιστοσύνη καί Ἐκεῖνος θά βρεῖ τόν τρόπο νά μᾶς ἀπαντήσει καί νά μᾶς πείσει.

Εἶναι μάθημα πίστεως ἀπό τό ὅποιο ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκη, γιατί ἡ πίστη ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς σωτηρίας μας, τήν ὁποία μᾶς ἐξασφάλισε μέ τή σταυρική του θυσία καί τήν ἀνάστασή του ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, χαρίζοντάς μας τή δυνατότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς καί τή μακαριότητα τῆς οὐρανίου βασιλείας του.

Αὐτήν παρακαλοῦμε σήμερα νά χαρίσει καί στόν ἀείμνηστο ἀδελφό μας Πέτρο, τοῦ ὁποίου τελοῦμε τό ἐτήσιο μνημόσυνο καί ὁ ὁποῖος ἔζησε μέ πίστη στόν Χριστό καί προσέφερε μέ πολλή ἀγάπη στήν Ἐκκλησία τόν υἱό του, τόν π. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος διακονεῖ τά Πανάγια Προσκυνήματα καί ἔχει τήν εὐλογία νά θέτει καθημερινά τόν δάκτυλό του στά ἴχνη τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μας καί νά ζεῖ τό θαῦμα τῆς πίστεως στόν Ἀναστάντα Χριστό. Καί εὐχόμεθα ἀπό καρδίας τόσο ἡ ἐλαχιστότης μου ὅσο καί οἱ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ὁ ἀναστάς Κύριος νά ἀναπαύει κοντά του τόν κεκοιμημένο καί νά παρηγορεῖ τούς οἰκείους του.

Θά ἤθελα ὅμως κλείνοντας νά εὐχαριστήσω θερμότατα ὅλους τούς Σεβασμιωτάτους Ἀγίους ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι ἦρθαν καί ἀπό κοντά καί ἀπό μακριά, καί ἀπό τά Ἱεροσόλυμα, τήν Κωνσταντινούπολη, τήν Κοζάνη καί τήν Κατερίνη, ἐδῶ στά Κύμينا γιά νά συλλειτουργήσουμε καί νά συμπροσευχηθοῦμε, γιά τήν τιμή καί τή χαρά τῆς παρουσίας τους στή σημερινή θεία Λειτουργία, πού εἶναι καί μία ιδιαίτερη προσευχή γιά τούς κεκοιμημένους ἀδελφούς μας νά τοὺς χαρίζει ὁ Θεός «ἃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Εὐχαριστῶ ἀπό καρδίας τούς Σεβασμιωτάτους γιά τόν κόπο πού ἔκαναν νά εἶναι σήμερα κοντά μας καί μέ τήν προσευχή τους καί μέ τή χοροστασία τους καί τή λειτουργία τους νά ἀναπαύσουν τίς ψυχές καί τῶν κεκοιμημένων ἀλλά καί τῶν ζώντων, οἱ ὁποῖοι ἔχασαν προσφιλῆ πρόσωπα. Ἀμήν.